

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 33 * Duminică, 9 august 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a noua după Rusalii

Sfânta Evanghelie Matei 14: 22 - 34

În vremea aceea, Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor. Iar dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage singur. Și, făcându-se seară, era singur acolo. Iar corabia era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotriva. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă și de frică au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!

Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă. El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă! Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul. Iar cei din corabie l-au închinat, zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu. Și, trecând dincolo, au venit în pământul Ghenizaretului.

Apostolul 1 Corinteni 3: 9 - 17

Fraților, suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, cel dat mie, eu, ca un înțelept meșter, am pus temelia; iar altul zidește. Dar fiecare să ia seama cum zidește; căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos. Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie. Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua

(Domnului). Pentru că în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia. Dacă lucrul cuiva, pe care l-a zidit, va rămâne, va lua plată. Dacă lucrul cuiva se va arde, el va fi păgubit; el însă se va mântui, dar așa ca prin foc. Nu știți, oare, că voi sunteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi.

Sinaxar. Duminică 9 august 2020 (anoua duminică după Rusalii): Sfântul Apostol Matia; Sfinții 10 mucenici care au pățimit pentru icoana lui Iisus; Sfântul Gherman din Alaska. Sâmbătă 15 august: Adormirea Maicii Domnului

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Nicolai BUGA

Paroh

fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM,

Preot slujitor

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Părintele Patriarh Daniel Ciobotea: Despre credința puternică	2-4
Pr. Vasile Gordon: Panegiric la Praznicul Adormirii Maicii Domnului	5-6
Programul bisericii în perioada 9 - 16 august 2020	6

Credința puternică învinge încercările vieții

Sfânta Evanghelie din Dumi-nica a IX-a după Rusalii conține o mulțime de învățături duhovnicești, folositoare mântuirii noastre și înțelegerii *tainei Sfintei Biserici în care este prezent Hristos și pe care Hristos o conduce.*

În primul rând, Evanghelia ne arată că, după ce în mod minunat a săturat mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, Hristos Domnul Se retrage în munte, în singurătate, ca să Se roage. De ce? Ca să ne învețe să mulțumim lui Dumnezeu pentru orice realizare sau izbândă din viața noastră. De ce Se roagă în singurătate? Pentru a nu fi lăudat de mulțimile pe care le-a săturat prin înmulțirea pâinilor și a peștilor. Dar și pentru a Se concentra deplin în rugăciunea către Dumnezeu-Tatăl. Când Iisus Se roagă în singurătate, inima Sa se umple de harul iubirii milostive a Tatălui ceresc, pe care o împărtășește apoi mulțimilor.

Prin aceasta învățăm că după un mare succes, după o mare realizare, nu trebuie să căutăm laudă sau aprecieri de la oameni, ci în liniște, în adâncul inimii noastre și în detașare de slava care vine de la oameni, să dăm slavă lui Dumnezeu pentru ajutorul primit de la El și să-I cerem ca harul Lui să umple sufletul nostru pentru a nu merge cu suflet gol în fața mulțimilor.

Mântuitorul nu face minuni ca să impresioneze pe oameni sau ca să fie lăudat de ei, ci săvârșește minuni pentru că Îi este milă de popor. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că *minunile lui Hristos sunt patimite, iar patimile Lui sunt minunate*. Adică minunile Lui sunt pline de compasiune, de iubire milostivă față de cei aflați în suferință, de săraci, de bolnavi, de flămânzi, de fiecare om în care *demnitatea umană este neglijată sau umilită*. Pe de altă parte, patimile sau pătimirile Lui sunt minunate deoarece sunt mai presus de înțelegerea oamenilor: Cel ce suferă ca Om este Dumnezeu-Creatorul; Cel nemuritor Se face muritor, pentru a birui moartea din interiorul ei și a dărui lumii viață veșnică.

Așadar, *Mântuitorul Iisus Se retrage în singurătate, dar nu pentru că singurătatea sau izolarea ar avea un sens în ea însăși, ci pentru a umple singurătatea persoanei umane cu prezența iubirii lui Dumnezeu, care se cere și se primește prin rugăciune stăruitoare*. Iisus Se retrage în munte nu ca să Se izoleze, ci ca să intensifice legătura Sa ca Om cu Dumnezeu-Tatăl, aceasta fiind temelia vieții

adevărate. Astfel, singurătatea omului se transformă în comuniune a omului cu Dumnezeu. Omul care se roagă, chiar dacă trăiește izolat în pustie, nu este singur, ci împreună cu Dumnezeu. Omul rugător, chiar dacă se află în singurătate, nu este însingurat. Însă cel care nu se mai roagă lui Dumnezeu, adică nu mai vorbește cu Dumnezeu, chiar dacă se află în mijlocul mulțimilor, devine un însingurat duhovnicește. În acest sens, un filosof existențialist din secolul al XX-lea numea civilizația contemporană individualistă *‘mulțimea însingurată’*. Într-adevăr, unii oameni nu mai comunică între ei, întrucât mai comunică intens cu Dumnezeu. Această însingurare în autosuficiență înseamnă de fapt o trăire a existenței ca vid de

comuniune. Rugându-Se lui Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos, ca Om, ne arată că *puterea iubirii Sale milostive de-a aduna, lumina, vindeca și sătura mulțimile vine din legătura Sa intimă cu Dumnezeu*, din smerita și sfânta rugăciune către Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este în Sine însuși comunicare și comuniune de viață și iubire eternă, este Sfânta Treime.

Prin retragerea în munte, ca să Se roage, Mântuitorul Iisus Hristos ne arată că *muntele este un loc de înălțare duhovnicească, întrucât ne îndeamnă să-L căutăm pe Dumnezeu-Creatorul, privind prin și dincolo de frumusețile și măreția lumii create de El*. De aceea, și biserica, lăcaș de închinare, este construită, de obicei, pe o colină sau pe un loc mai înalt, care ne cheamă la urcuș duhovnicesc, la ridicare din grijile pământești și căutare a vieții cerești.

Sfânta Evanghelie precizează că Mântuitorul Iisus Hristos, înainte de a Se retrage în singurătate, în munte, pentru a Se ruga, *‘i-a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă de cealaltă parte a mării, pe celălalt țărm’* (Mt. 14, 22), adică Iisus *i-a îndemnat stăruitor* pe ucenici să traverseze marea. De ce Hristos Domnul i-a trimis pe ei să înainteze pe mare, în timp ce El a rămas pe munte? Pentru că Învățătorul duhovnicesc al ucenicilor Săi voia să îi învețe pe aceștia să se lupte și singuri, nu doar să primească totul de-a gata, fără nici o luptă. El voia să-i învețe pe ucenici să treacă prin încercări, prin ispite, prin situații potrivnice, pentru ca ei să înțeleagă mai bine binecuvântarea ajutorului dumnezeiesc în viața lor. În acest sens, Evanghelia menționează că *vântul le era potrivit ucenicilor din corabie și valurile*

învăluiseră corabia (cf. Mt. 14, 24), ei aflându-se astfel în primejdie. Foarte adesea, cât timp Dumnezeu ne dăruiește sănătate și putere, noi ne obișnuim doar să primim. Însă vin și vremuri de încercare, când ne simțim oarecum părăsiți. Atunci ne întrebăm: Unde este Dumnezeu? Nu vede El necazul meu, nu vede El suferința sau neputința mea, nu vede El strâmtorarea mea? Ne punem astfel de întrebări mai ales când suntem învolburăți de ispite și necazuri, de boli care par incurabile, de primejdii care năvălesc asupra noastră pe neașteptate. Adesea, viața oamenilor încercați de necazuri este asemănătoare cu trăirea momentului de panică, de dezorientare și de descurajare a ucenicilor lui Iisus aflați în corabia cuprinsă de valurile mării și izbită de vântul potrivnic, în timp de noapte.

Învățătorul Iisus Hristos îi lasă pe ucenicii Săi singuri pe timp de noapte să se lupte cu furtuna, cu valurile mari și cu vântul potrivnic pentru a înțelege că ei nu pot conta doar pe forța proprie, deși erau pescari cu experiență pe mare. Totuși, fiind cunoscător al sufletelor, Domnul Iisus Hristos știa și care este măsura încercării, până când puteau ucenicii să fie lăsați singuri și când trebuia ca El să vină spre ei, ca să-i ajute. Evanghelia ne spune că *'la a patra strajă din noapte'* (Mt. 14, 25), adică în intervalul de timp care începe la ceasul al treilea după miezul nopții și se continuă până la răsăritul soarelui, Mântuitorul mergea pe mare spre corabia ucenicilor, aflată în primejdie din cauza valurilor ridicate de furtună. Această venire a lui Iisus către ucenici la straja a patra din noapte, când întunericul nopții încă nu fusese biruit de lumina soarelui, arată că El a gândit momentul respectiv. De ce Iisus venea spre ucenici umblând pe mare ca pe uscat? *Ca să le arate că El stăpânește peste ape și peste uscat. El a făcut cerul și pământul, marea și uscatul. Când voiește, El umblă pe mare ca pe uscat, fiind deasupra tuturor stihilor din lumea aceasta, liber de determinismele materiei* (greutatea, opacitatea, rigiditatea, lichiditatea și limitarea sau finitudinea). La început, ucenicii, plini de teamă din pricina zbuciumului mării, în timp de noapte, nu L-au recunoscut pe Iisus imediat și, crezând că este o nălucă sau o fantomă care vine spre ei, au strigat de frică. La teama lor de a nu se scufunda în mare din cauza furtunii, s-a mai adăugat și frica de o putere necunoscută, cu siluetă de om, care vine spre ei, umblând pe apă ca pe uscat. Însă Mântuitorul, umblând pe apă și venind spre ei, le-a zis: *'Îndrăzniți! Eu sunt, nu vă temeți!'* (Mt. 14, 27). Iar când ucenicii lui Iisus L-au recunoscut după voce, fără să-L vadă clar la

față, Sfântul Petru a zis: *'Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin pe apă la Tine!'* (Mt. 14, 28). Prin aceste cuvinte Sfântul Petru mărturisește, de fapt, că Iisus este Domn sau Stăpân peste stihiiile naturii, și crede că la porunca lui Iisus poate și el să umble pe apă, așa cum umblă Iisus. De aceea, Mântuitorul i-a zis lui Petru: *'Vino!'* (Mt. 14, 29).

Cea dintâi întrebare pe care ne-o putem pune în acest context este următoarea: *de ce Sfântul Petru a dorit să coboare din corabie și să meargă pe apă, și de ce Iisus i-a permis acest lucru neobișnuit și chiar primejdios pentru el?* Dacă ar fi avut doar prudență, nu și credință, Sfântul

Petru nu ar fi coborât din corabie, pe apă, în mijlocul furtunii, și nici Mântuitorul nu i-ar fi spus: *'Vino!'*, ci: *'Stai în corabie, că o să vin Eu la voi!'* Se înțelege deci că Sfântul Petru a dorit să coboare din corabie și să meargă pe apă, nu dintr-o simplă curiozitate egoistă, ci pentru că el voia să-I arate recunoștință lui Iisus și dorea să-L întâmpine. După cum o persoană umană este întâmpinată înainte de a intra în casă de cel care iese din casă și face câțiva pași spre persoana care vine în casă, pentru a arăta astfel bucuria de a o primi, tot așa și Sfântul Apostol Petru era bucuros și recunoscător că Iisus venea spre ucenicii Săi, ca să îi salveze. Însă, deși era bine intenționat, totuși Sfântul Petru nu coboară din corabie decât *la porunca sau cu binecuvântarea* Mântuitorului Iisus Hristos. De aceea a zis: *'Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă'* (Mt. 14, 28). Astfel, Sfântul Petru arată smerenia și ascultarea sa față de Hristos Domnul.

După ce Iisus i-a zis lui Petru: *'Vino'*, acesta a început să meargă pe apă spre Iisus. Cât timp Sfântul Petru privea numai spre Iisus, el mergea pe apă ca și Iisus. Când însă Sfântul Petru s-a uitat spre vânt și s-a temut, atunci a început să se îndoiască în sinea lui și să se scufunde în apă. Evanghelia spune: *'văzând vântul tare, Petru s-a temut și a început să se scufunde, și atunci a strigat: Doamne, scapă-mă!'* (Mt. 14, 30). Evanghelia nu spune *'simțind Petru că vântul este tare'*, ci *'văzând vântul tare'*, ceea ce înseamnă că *la un moment dat Sfântul Petru nu se mai uita spre Iisus Hristos Dumnezeu, ci privea spre vânt, spre stihiiile schimbătoare ale lumii materiale. Așadar, Petru a început să se scufunde în apă când a slăbit credința sa ca legătură vie cu Iisus, ca relație spirituală de comuniune cu Persoana divină superioară realităților pământești.* Cu alte cuvinte, Evanghelia ne arată că, atât timp cât credința noastră rămâne relație vie și neclintită cu Hristos-Dumnezeu, putem fi salvați

tocmai pentru că El ne ajută să nu ne înrobim stihiiilor lumii materiale, nici să nu ne pierdem cu firea în furtuna încercărilor. Când însă credința sau iubirea noastră față de Hristos slăbește și începem să ne înfricoșăm de puterile întunecate ale lumii acesteia mai mult decât Îl iubim pe Dumnezeu, atunci începem să ne scufundăm în disperare și teamă.

Iisus l-a mustrat pe Petru, deoarece el a slăbit în credință și s-a îndoit în sinea lui, fiind preocupat mai mult de puterea 'vântului tare' decât de înaintarea sa către Hristos Cel Atotputernic, neclintit de vânt și de valuri. Evanghelia zice: 'Iisus, întinzându-i grabnic mâna, l-a apucat și i-a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?' (Mt. 14, 31). Mustrarea adresată de Iisus lui Petru a fost una părintească și prietenească, deoarece Iisus nu i-a zis lui Petru 'necredinciosule', Petru fiind totuși credincios, ci i-a zis 'puțin credinciosule', adică: 'om a cărui credință s-a împuținat'. Evanghelia ne spune în final că, după ce Mântuitorul a intrat în corabie, s-a potolit furtuna, iar ucenicii s-au închinat lui Iisus, zicând: 'Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu!' (Mt. 14, 33). Însă Iisus potolește furtuna și salvează corabia pentru că este Dumnezeu Atotputernic și Atotmilostiv. Vedem, așadar, că după ce au trecut prin încercarea grea a furtunii pe mare datorită ajutorului lui Iisus, ucenicii Lui s-au întărit în credință și evlavie față de El, s-au închinat Lui și au mărturisit dumnezeirea Lui.

Evanghelia de astăzi este plină de înțelesuri, întrucât ea privește nu numai pe Petru și pe ceilalți ucenici din corabia aflată în primejdie de scufundare, ci Biserica întreagă și pe fiecare creștin aparte. Corabia reprezintă Biserica încercată de valurile sau furtunile istoriei, de persecuții, de erezii, de forțe întunecate potrivnice. Vântul care este potrivnic corăbiei reprezintă vremurile sau situațiile în care Biserica întâlnește ostilitate și respingere în lucrarea ei misionară de-a trece pe oameni de la viața pământească efemeră la viața cerească eternă, într-o lume învolburată de patimi egoiste individuale și colective. De altfel, în cartea 'Constituțiile Apostolice' din secolul al IV-lea se spune că biserica locaș de cult trebuie construită în formă de corabie sau navă, arătând astfel legătura dintre prezența lui Hristos în corabie și prezența Sa în Biserică.

Totodată această Evanghelie ne arată și cum trebuie să lupte sufletul creștin în vreme de încercare. Unii Sfinți Părinți au înțeles corabia ca fiind și imaginea sufletului omului credincios în lupta sa cu patimile tulburătoare. În acest sens, când Mântuitorul Iisus Hristos vine cu harul Său în sufletul omului tulburat de ispite, așa cum a intrat în corabia aflată în primejdie și a potolit furtuna, se potolește furtuna gândurilor rele, a simțirilor păcătoase, a ispitelor, a necazurilor și a suferințelor care tulbură pe om. Când Îl chemăm pe Hristos în rugăciune, zicând: 'Doamne, mântuiește-ne! Doamne, scapă-ne!', atunci El ne răspunde cu ajutorul Lui. De aceea, *Evanghelia citită*

astăzi este o Evanghelie a încurajării și a speranței, o Evanghelie a luptei și a biruinței. Ea ne arată, de fapt, că biruința asupra relilor nu se datorează forțelor noastre proprii, ci în primul rând ajutorului dumnezeiesc. Oricât de iscușiți, de profesioniști și de experimentați pescari și corăbieri ar fi fost ucenicii lui Iisus, oricât de buni înotători ar fi fost, nu s-ar fi putut salva pe ei înșiși prin propriile lor forțe, fără ajutorul lui Hristos. În mod asemănător, oricât de mulți și iscușiți păstori ar avea Biserica, oricât de buni predicatori, oricât de evlavioși slujitori, oricât de pricepuți administratori și oricât de zeloși misionari s-ar osteni în Biserică, nu pot ei singuri salva Biserica lui Hristos în lupta ei cu păcatul și cu duhurile rele, cu furtunile persecuțiilor și ale provocărilor, ci numai cu ajutorul lui Hristos, Care are grijă de Biserica Sa, de ucenicii Săi, când este chemat de aceștia în mijlocul mării învolburate a istoriei și în noaptea vremurilor potrivnice luminii spirituale a Evangheliei mântuirii.

Lecția principală sau înțelepciunea sfântă pe care Hristos Învățătorul o transmite discipolilor Săi și, prin ei, nouă tuturor, folosind corabia ca pe o catedră de didactică a mântuirii, este aceasta: toate încercările și necazurile pe care le întâmpinăm în viață pot fi biruite cu folos duhovnicesc dacă nu contăm mai întâi pe propriile noastre forțe, ci ne încredințăm mai întâi ajutorului care vine de la Dumnezeu.

Să ne ajute Preamilostivul Dumnezeu să învățăm din această Evanghelie a potolirii furtunii pe mare că Hristos Domnul ne iubește, chiar dacă uneori ne lasă în încercări pe care nu le înțelegem când ne aflăm în mijlocul lor. Deși uneori pare departe sau pare absent, Hristos știe totuși că avem nevoie de ajutorul Lui și așteaptă ca noi să venim spre El, întrucât El vine permanent spre noi, chiar dacă nu-I vedem cu claritate chipul Său, din cauza nopții spirituale a necredinței și a valurilor zbuciumate ale patimilor egoiste.

Așadar, ajutorul invocat și primit de la Dumnezeu este totdeauna temelia mântuirii celor credincioși, spre slava lui Dumnezeu și bucuria îngerilor. Amin!

† Daniel,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Panegiric la Praznicul Adormirii Maicii Domnului

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Într-o frumoasă schiță literară, *Icoana Maicii Domnului*, părintele profesor de vrednică pomenire Victor N. Popescu (1897-1978), ne istorisește o întâmplare care ilustrează foarte bine prețuirea de care se bucură cultul Fecioarei Maria în viața creștinilor noștri.

Iată rezumatul acestei povestiri: Un tânăr preot de țară, plin de râvnă și bune intenții, voia să înjghebeze pe lângă biserica lui un mic muzeu sătesc, în care să strângă, pe lângă alte obiecte, icoane vechi din sat, dând în schimb familiilor donatoare icoane noi, sfințite după toată rânduiala. Demersul său n-a fost deloc ușor, pentru că creștinii s-au despărțit cu mare greutate de icoanele la care erau obișnuiți să se închine. Doar încrederea pe care o aveau în părintele lor i-a determinat să nu-l refuze.

Între donatori s-a numărat și o văduvă bătrână și săracă, foarte evlavioasă, care i-a dat părintelui o icoană a Maicii Domnului, pe care o avea din moși strămoși, pe dosul căreia erau însemnate, ca într-o cronică, evenimente deosebite din viața lor de familie. A doua zi bătrâna urma să meargă la biserică pentru a lua în primire icoana cea nouă. Dar pe măsură ce se apropia seara, căsuța săracă i se părea bătrânei din ce în ce mai pustie.

Când a dat să se închine, ca de obicei înainte de culcare, din locul gol al icoanei i s-a părut că aude glasul răposaților ei, spunându-i: „Cui vrei să te mai închini? La pereții goi? Unde-i Maica noastră?...”. Și bătrâna n-a mai putut închide ochii toată noaptea! A doua zi, înainte de revărsatul zorilor, s-a și înfățișat înaintea părintelui, care a înțeles imediat cum stau lucrurile și i-a restituit icoana cea veche, fără împotrivire sau muștrări. Bătrâna a așezat-o la locul ei, fericită, a bătut 12 metanii și a rostit rugăciunile după obicei.

„Astfel - încheie autorul povestirii - chipul Maicii Domnului, luminat de candela care stătea aprinsă toată

noaptea, a ținut de urât bătrânei și i-a dat somn cu pace, până ce i s-au deschis ochii către lumea cealaltă, unde a văzut pe toți ai ei, adormiți de mult în Domnul... ”

Am ales această ilustrare pentru că emoțiile noastre sfinte pe care le trăim când ne închinăm înaintea icoanelor sunt asemănătoare, credem, cu ale bătrânei din poveste.

Iată, bunăoară, icoana Adormirii Maicii Domnului... . Ne impresionează, desigur, imaginea ca atare: Maica Sfântă întinsă pe patul de prohodire, înconjurată de apostolii înlăcrimați.

Detaliul cel mai semnificativ, însă, îl reprezintă prezența lui Iisus, Fiul ei și Mântuitorul nostru, Care ține în brațe un prunc. Ce reprezintă acest „prunc”, nu-i greu de bănuț: este vorba de sufletul Maicii Sale, pe care El, ca Fiu iubitor, dar și ca Dumnezeu, îl ia în brațe pentru a-l înălța la ceruri. Vedem în acest gest nu numai un act firesc, pe deplin justificat în urma viețuirii ei cucernice, ci și un semn de dumnezeiască restituire.

Câtă vreme Iisus a fost prunc, ea a fost cea care L-a purtat în brațe și mai apoi, L-a ținut de mână, spre a nu se lovi picioarele de pietrele răspândite peste tot în Țara Sfântă. Ea a fost cea care L-a însoțit fără întrerupere în misiunea Sa de propovăduire. I-a fost alături, mamă iubitoare și îndurerată, în clipele dramatice ale patimilor, morții și îngropării, prin sufletul ei trecând sabia, după prorocia bătrânului Simeon. La coborârea de pe cruce, L-a ținut iarăși în brațe, precum îi era drag să-L țină când era prunc.

Ne amintim cu admirație, în această clipă, de sculptorul italian Michelangelo, care a imortalizat genial acest moment, prin cunoscuta Pietă, în care Maica Sfântă îl ține în brațe, cu o dragoste înduioșătoare, pe Fiul ei tocmai coborât de pe cruce.

Iar acum, la trecerea ei, numită inspirat adormire (nu moartea!), Fiul iubitor, în ipostasul Lui de Dumnezeu, îi ține la rândul-I duios și recunoscător sufletul în brațele Sale.

Trebuie să vedem, însă, în acest gest impresionant nu numai un act de firească recunoștință, ci și o pildă de pedagogie divină, dată pentru noi, oamenii. Asemeni Maicii Preacurate, care și-a crescut Pruncul cu o dăruire exemplară, sunt părinții noștri creștini, tată și mamă, care ne-au crescut cu responsabilitate și jertfelnicie.

Vine o vreme, însă, când bătrânețea și bolile îi coboară pe părinți la condiția de „prunci” neputincioși, depinzând de copii, precum odinioară copiii de ei.

Și atunci se petrece un lucru asemănător celui sugerat de icoana de față: după cum Iisus ține în brațe pe Maica Sa pentru a-i purta sufletul în sălașurile de odihnă, așa copiii recunoscători își ajută părinții bolnavi și bătrâni să treacă mai ușor peste suferințe, pregătindu-i, mai apoi, pentru marea trecere în veșnicie. Îi duc la doctor, sau cheamă doctorul acasă, le asigură cele necesare unei viețuiri decente, dacă zac la pat îi hrănesc, îi îmbracă, îi spală, ca pe niște prunci, cheamă preotul pentru spovedanie și cuminecare, au grijă să nu moară singuri, fără lumânare aprinsă.

Iată, așadar, câtă pedagogie creștină ne transmite icoana Adormirii Maicii Domnului! În același timp, prezența lui Iisus lângă catafalcul ei este o dovadă incontestabilă a înaltei cinstiri de care Maica Sfântă se bucură în evlavie dreptmăritorilor creștini, evlavie exprimată, astfel, prin reprezentarea iconografică de față.

Acest detaliu este inspirat, de altfel, din Tradiție. Iată, bunăoară, ce consemnează mineiul lunii august la sinaxarul din ziua de 15: „Când a binevoit Hristos Dumnezeu nostru ca să ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte a făcut-o să cunoască, prin mijlocirea îngerului, mutarea de pe pământ. Iar Născătoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare și cu dorul ce avea ca să se mute la Fiul Său. Apoi și-a gătit patul și toate cele ce se cădea pentru îngropăciune. După aceasta, luând Fecioara iertăciune de la toți, s-a întins pe pat, a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pașnica ei petrecere. Și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului său și-a dat sufletul”.

Atenția deosebită pe care evlavie populară o acordă Maicii Preacurate exprimă, astfel, conștiința că ea este de fapt Panaghia (în traducere, Preasfântă, Atotsfântă). Acest cuvânt liturgic a intrat în limbajul și cultul bisericesc în urma unei minuni a Maicii Domnului, consemnată, de asemenea, în Tradiție (vezi de ex. cartea Minunile Maicii Domnului): „După înălțarea Domnului la cer, apostolii, înainte de a pleca la propovăduire, erau toți dimpreună într-un gând. Iar când stăteau la prânz, lăsau un loc liber, puneau acolo o pernă, iar pe pernă puneau o parte din pâinea de la masă, întru cinstea lui Hristos. La ridicarea mesei, ridicau și acea părticică de pâine, mulțumind și zicând: Slavă Ție Dumnezeu nostru, slavă Ție. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Apoi,

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-ne nouă! Iar când s-au adunat apostolii pe nori la îngroparea Precistei, săvârșind ei și rânduiala de mai sus, Maica Domnului s-a arătat în nor, cu o ceată de îngeri, zicându-le: Bucurați-vă, că eu sunt cu voi în toate zilele! Iar apostolii, alături de cuvintele „Doamne Iisuse...”, au strigat: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!”.

Această minune stă drept temei la slujba ce se face îndeosebi la mănăstiri, la parastasele de 40 de zile, intitulată „Rânduiala ridicării Panaghiei pentru cei răposați”, în care, la veșnica pomenire se ridică și o părticică de pâine, numită „panaghie”, întru cinstirea Maicii Domnului, rostindu-se, alături de alte rugăciuni și formula „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă”.

Iată de ce, la praznicul Adormirii, apăsăți de multe griji, ispite și păcate, dar și nădăjduindu-ne în mijlocirea ei către tronul Preasfintei Treimi, strigăm și noi precum odinioară apostolii: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!”. Amin.

a Pr. Prof. Vasile Gordon

PROGRAMUL BISERICII în perioada 9 - 16 august 2020

Duminică 9 august (Duminica a 9-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

11:30 am - Parastas Fam. Elisabeta
Muntean și Fam. John Diaconu

12:00 pm - Coffee hour

Sâmbătă 15 august – Adormirea Maicii Domnului:

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

12:00 pm - Coffee hour

Duminică 16 august (Duminica a 10-a după Rusalii):

8:30 am - Utrenie

9:30 am - Sf. Liturghie

12:00 pm - Coffee hour

1:00 pm - Botez Darius Andrei
Simioana